

I

I	simbolul chimic al iodului.
I.A.	abr. insuficiență aortică.
I.A.P.	abr. Institutul de Anatomie Patologică.
IATROGEN	care provoacă o stare psihică reactivă determinată de atitudinea greșită a medicilor și personalului sanitar.
IATROS (IATRU)	sufix sau prefix care definește termeni legați de medic sau medicină.
IAVAȘA	(turc. <i>yavaşa - clește</i>) instrument de contenție la animalele de talie mare.
I.B.P.	abr. Indice Biliar Plasmatic.
I.C.S.H.	abr. pentru gonadotrofina B.
ICTER	(gr. <i>ikteros - gălbenare</i>) simptom care constă din colorarea în galben mai mult sau mai puțin a pielii și mucoaselor datorată impregnării cu bilirubină în hepatite.
ICTER CATARAL	sin. hepatita A.
ICTER PRIN SER OMOLOG	sin. hepatita B.
ICTUS	(lat. <i>ictus – lovitură, șoc</i>) denumire dată stărilor morbide instalate brusc.
ICTUS AMNEZIC	amnezie cu apariție brutală și cu durată scurtă, care apare exclusiv la subiecții de peste 50 de ani.
IDENTIFICARE	proces psihologic fundamental în dezvoltarea personalității, prin care un subiect adoptă caracteristicile care aparțin unei alte persoane, luată ca model.
...IDES (IDEUS)	(gr. <i>eidōs - asemănător</i>) particulă utilizată în cuvinte compuse pentru a da înțelesul de asemănare cu ..., ex. <i>deltoid(eus), glutoid(eus) trapezoid(eus)</i> .
IDIOGRAMĂ	reprezentarea schematică a cariotipului în care cromozomii sunt aranjați și numerotați astfel ca să ușureze identificarea lor.
IDIOPATIC	denumire generică dată fenomenelor normale sau patologice de cauză necunoscută.
IDIOSINCRAZIE	1. (gr. <i>idios + syn – împreună + krasis – amestec corect</i>) desemnează reactivitatea patologică a unei persoane față de diverse substanțe, 2. reacție exagerată sau anormală față de o substanță (medicament, aliment etc.) care nu provoacă reacții supărătoare la alți indivizi.
IDIOTIPIE	particularitatea unor anticorpi de a avea o specificitate antigenică variabilă, după antigenele cu care ei se combină și după subiecții care îi elaborează.
I.D.R.	abr. intradermoreacție.
Ig...	simbol pentru imunoglobulină, este urmat de litera care indică clasa la care aparține imunoglobulina.
IGIENĂ	ansamblul metodelor care vizează asigurarea unei bunăstări fizice și mentale ale individului și facilitarea adaptării lui armonioase la mediu.
IGNIFUG	care apără de ardere materialele și obiectele care pot lua foc.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

IHOROS	(gr. <i>ichor - putoare</i>) mirosul dezagreabil al puroiului fetid.
IHTIOZĂ	dermatită cu caracter familial, începe în copilărie și persistă toată viața; acoperirea pielii cu scuame uscate (ca solzii peștilor), fenomen însoțit și de diminuarea funcției secretorii a cutisului; este considerată o malformație a pielii.
ILEITĂ	inflamația ileonului, ultima parte a intestinului subțire.
ILEITĂ REGIONALĂ	inflamația cronică a unui segment intestinal, mai ales a ileonului terminal.
ILEOCECAL	care se referă la ileon și cec.
ILEOCOLIC	care se referă sau aparține de ileon sau de colon.
ILEOCOLITĂ	inflamație concomitentă a ileonului și a colonului.
ILEON	porțiunea distală a intestinului subțire, care se întinde de la jejun la intestinul gros.
ILEOSTOMIE	deschiderea unei anse intestinale ileale la piele, în scopul evacuării conținutului intestinal.
ILIAC	mușchi, se inserează pe capsula articulației șoldului.
ILIITĂ	inflamația osului iliac.
ILIOFEMURAL	care se referă la osul iliac și la femur.
ILION (ILIU)	segmentul superior lat și mare, al osului iliac, care împreună cu ischiul și pubisul formează coxalul.
ILIOSACRAT	care se referă la ilion și sacru.
I.M.	abr. insuficiență mitrală.
I.M. (i.m.)	abr. intramuscular.
IMAGO	1. (lat. <i>imago – tablou, imagine</i>) termen folosit în zoologie pentru a denumi aspectul adult al unui animal inferior în opoziție cu starea de larvă sau pupă; 2. animal inferior care a trecut prin toate stadiile metamorfozei.
IMAO	substanțe care inhibă monoaminoxidaza, enzimă implicată în degradarea adrenalinei și noradrenalinei.
IMATUR	care nu a ajuns la stadiul de maturitate, care încă nu s-a dezvoltat complet, ex. globul roșu imatur.
IMBECILITATE	arierare mentală ce corespunde la o vârstă mentală situată între 3 și 7 ani și la un coeficient intelectual între 30 și 50 de ani.
I.M.C.	abr. infirmitate motorie cerebrală sau pentru infirm motor cerebral.
IMOBILIZARE	acțiunea de a imobiliza un membru sau orice altă parte a organismului, în vederea vindecării.
I.M.P.	abr. Institutul Medico Pedagogic.
IMPALUDAT	care este atins de malarie; se referă și la persoane și la regiuni.
IMPERFORAȚIE	malformație congenitală ce constă din absența deschiderii unui canal sau unui orificiu natural.
IMPETIGO	grup de dermatoze infecțioase streptococice sau stafilococice; formare de bube sau vezicule pustuloase; după deschidere rămân eroziuni acoperite cu cruste.
IMPLANT	comprimat medicamentos, substanță radioactivă sau fragment de țesut, destinate implantării.
IMPONDERABIL	care nu se poate cântări, care nu are greutate.

IMPOTENȚĂ	<ol style="list-style-type: none">1. starea unei persoane lipsite de posibilitatea folosirii unuia ori mai multor membre care și-au pierdut funcționalitatea;2. imposibilitatea îndeplinirii în mod normal a actului sexual.
IMPRESIUNI DIGITALE	aspect radiologic al boltei craniene produs prin depresiunile tablei interne a oaselor, imprimate de circumvoluțiunile cerebrale.
IMPUBER	care încă nu a ajuns la pubertate.
IMPULSIUNE	<ol style="list-style-type: none">1. forță care împinge înainte;2. forță interioară bruscă, în general irațională și iresponsabilă, care determină o acțiune.
IMPULSIV	care este incapabil să-și stăpânească impulsurile.
IMPULSIVITATE	tendința de a acționa în mod subit și negândit.
IMUN	se spune despre o persoană protejată față de un agent nociv prin prezența anticorpilor sau a unui ser ce conține astfel de anticorpi.
IMUNITATE	(lat. <i>immunitas – ferire, scutire</i>) stare de lipsă de receptivitate a organismului față de un agent infecțios sau un produs nociv, termenul se folosește pentru desemnarea stării de nereceptivitate totală față de o infecție.
IMUNODEFICITAR	care prezintă deficit al imunității.
IMUNODEPRESIV	substanță care deprimă imunitatea.
IMUNODIFUZIUNE	metodă de investigare imunologică ce permite dozare proteinelor.
IMUNO-ELECTROFOREZĂ	metodă de analiză a componentelor antigenice dintr-un lichid biologic, prin separarea lor electroforetică și prin punerea în evidență cu ajutorul unor anticorpi specifici, prin precipitare.
IMUNOGENETICĂ	parte a geneticii care studiază mecanismele transmiterii ereditare a antigenelor și a altor factori cu rol în răspunsul imun.
IMUNOGLOBULINE	globulină plasmatică dotată cu proprietăți imunitare și având rol de anticorpi în organism.
IMUNOINHIBITOR	sin. imunosupresor.
IMUNOLOGIC	care se referă la imunologie.
IMUNOLOGIE	partea medicinei care studiază reacțiile imunitare ale organismului, precum și aspectele de imunitate celulară.
IMUNOMODULATOR	orice agent natural sau sintetic, acționând asupra proceselor imunitare: imunostimulante și imunorestauratoare pe de o parte, imunosupresoare pe de alta.
IMUNOSCINTIGRAFIE	după injectarea unui anticorp purtător de un element radioactiv (în general iodul - 123), detectarea cu ajutorul unei instalații speciale a unei posibile legături a acestui complex cu tumora și înregistrarea imaginii care permite trasarea conturului tumorii.
IMUNOSER	serul unui animal imunizat activ împotriva unui anumit antigen, destinat tratamentului diferitelor boli.
IMUNOSUPRESOR	medicament capabil să inhibe procese imunogenetice; împiedică formarea și înmulțirea celulelor imunologic competente; imunosupresivele fac parte dintre substanțele citotoxice.
IMUNOTERAPIE	injectarea de anticorpi sub formă de ser specific pentru diminuarea gravității unei infecții.
IN LOCO DOLENTI	locațiune latină care se folosește la orice injecție medicamentoasă, sau alt remediu, practicat în zona dureroasă.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

IN SITU	<ol style="list-style-type: none">1. (lat. <i>in situs</i> – <i>așezare, loc, poziție</i>) starea unui organ care se găsește la locul său normal,2. în poziție normală.
IN VITRO	(lat. <i>in vitrum</i> – <i>în sticlă</i>) în laborator, în eprubetă.
IN VIVO	(lat. <i>in vivus</i> - <i>viu</i>) pe viu, fenomen care se produce într-un organism viu.
INACTIV	se zice despre o substanță, corp sau medicament care nu exercită o anumită acțiune, care nu are nici un efect terapeutic.
INACTIVARE	suprimarea activității biochimice sau biologice a unei substanțe sau a puterii patogene a unui germeni sau alt agent fizic sau chimic.
INADAPTAT	se spune despre o persoană care este în imposibilitatea să facă față condițiilor de mediu social în care trăiește, datorită unui deficit intelectual, unui dezechilibru afectiv sau unei deficiențe fizice.
INANIȚIE	stare în care se află organismul după o perioadă prelungită sau lipsă de hrană.
INAPETENȚĂ	<ol style="list-style-type: none">1. lipsă a poftei de mâncare;2. diminuarea dorințelor sexuale.
INCAPACITATE	reducerea capacității funcționale de a duce o existență cotidiană fructuoasă, se vorbește despre incapacitate de muncă atunci când subiectul se află în imposibilitatea de a executa o muncă profesională, ca urmare a unui accident sau a unei boli.
INCARCERAREA PLACENTEI	accidentul ce constă din blocarea placentei printr-un inel de contractură musculară, situat la partea inferioară a uterului.
INCARCERAT	care este fixat sau strangulat.
INCEST	(lat. <i>incestus</i> – <i>nelegiuit, pângărit</i>) împerecherea între rude apropiate, în zootehnie se poate practica pentru a consolida caracterele la produși (tată + fiică, mamă + fiu, frate + soră).
INCIDENTĂ	<ol style="list-style-type: none">1. direcția după care o rază sau un corp întâlnește o suprafață;2. în radiologie unghiul sub care este luat un clișeu radiografic;3. în epidemiologie, numărul de cazuri noi de boală sau de persoane îmbolnăvite pe o perioadă de timp dată și într-o populație determinată.
INCINERARE	distrugearea cadavrelor prin ardere, cu transformarea lor în cenușă.
INCISIV	fiecare din dinții care se găsesc în partea anterioară centrală a arcadei dentare.
INCITAȚIE	în fiziologie, sin. cu excitație.
INCIZIE	secționarea părților moi cu ajutorul unui instrument tăios și, prin extensie, ceea ce rezultă din această intervenție.
INCIZURA CARDIOTUBEROZITARĂ	unghiul ascuțit format de marginea stângă a esofagului abdominal și marginea dreaptă a mării tuberozități a stomacului.
INCLAVAREA CAPULUI FETAL	în cursul travaliului, imobilizarea capului fătului în timpul coborârii în canalul pelvin.
INCLUZIE	starea unui corp care este conținut într-un altul și, prin extensie, corpul însuși.
INCOERCIBIL	care nu poate fi oprit sau reținut.
INCOERENȚĂ	lipsă de înlănțuire logică în idei, în vorbire sau în acțiuni.
INCOMPATIBILITATE	imposibilitatea anumitor substanțe de a fi prezente împreună fără a suferi modificări, este cazul unui antigen și a anticorpului său specific.
INCONGRUENȚĂ	defect de adaptare a celor două extremități ale unui os fracturat, mai ales în fracturile cu pierdere de substanță.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

INCONȘTIENT	<ol style="list-style-type: none">1. tot ceea ce, în domeniul activității psihice, scapă conștienței și, mai ales, ansamblul dorințelor ascunse și nemărturisite față de sine, care influențează conduita individului;2. în limbaj curent se spune despre funcțiile ce sunt independente de voință;3. persoana care și-a pierdut conștiența.
INCONȘTIENȚĂ	<ol style="list-style-type: none">1. privarea permanentă de conștiență sau abolirea ei momentană;2. în psihologie, caracterul fenomenelor care, prin natura lor, scapă conștienței.
INCONTINENȚĂ	incapacitatea de a controla emisiunea de urină și fecale; eliminare incontrolabilă.
INCOORDONARE	tulburare a coordonării mișcărilor.
INCUBAȚIE	<ol style="list-style-type: none">1. timpul scurs de la pătrunderea microorganismelor patogene în organism până la apariția simptomelor de boală,2. timpul necesar ouălor pentru ecloziune.
INCUBATOR	aparat în care sunt create condiții optime pentru copiii născuți precoce, sau pentru ecloziunea ouălor.
INCURABIL	<ol style="list-style-type: none">1. se spune despre o boală care nu poate fi vindecată;2. se spune despre un bolnav care nu se poate vindeca.
INDEMN	(lat. <i>indemnitas</i> – <i>nevătămat, neatins</i>) stare de sănătate și absența bolilor la un individ sau populație.
INDEX	<ol style="list-style-type: none">1. cel de-al doilea deget al mâinii;2. tabel alfabetic al termenilor citați într-o carte, redat la sfârșitul ei, cu indicarea numărului paginii;3. sin. indice.
INDEX COLORIMETRIC	index reprezentând cantitatea de hemoglobină dintr-un eritrocit, raportat la valoarea normală pentru sexul și vârsta considerate.
INDEX MITOTIC	numărul de celule în mitoză dintr-un țesut față de o mie de celule numărate.
INDEX PICNOTIC	numărul de celule vaginale cu nucleu picnotic raportat la 100 de celule, pe un frotiu vaginal.
INDICATOR	orice substanță care, prin schimbarea culorii care se produce într-un mediu, arată prezența unui corp chimic sau săvârșirea unei reacții.
INDICE	număr care exprimă raportul dintre două mărimi.
INDICE BILIAR PLASMATIC	indice exprimând concentrația pigmentilor biliari în plasmă.
INDICE TERAPEUTIC	raportul dintre doza curativă și doza maximă tolerată dintr-un medicament.
INDIGESTIE	termen vag care arată o tulburare gastrointestinală trecătoare care se traduce printr-o senzație de jenă, greutate epigastrică, însoțită de grețuri și vărsături.
INDOL	nucleu aromatizat heterociclic, component al triptofanului; alături de scatol este prezent în materiile fecale, ca rezultat al acțiunii florei intestinale asupra triptofanului din alimente.
INDUCTOR	în anesteziologie, se spune despre unele produse chimice sau asocierile lor, folosite pentru declanșarea unei anestezii generale.
INDUCȚIE	stadiul de anestezie generală indicând începutul somnului.
INDURAȚIE	condensarea și întreținerea unui țesut sau organ, urmare a unui proces inflamator cronic cu hiperplazie de țesut conjunctiv.
INERT	care nu are nici o activitate.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

INERȚIE	<ol style="list-style-type: none">1. moleșeală, toropeală, incapacitate de acțiune;2. starea unui organ care și-a pierdut facultățile contractile.
INERVAȚIE	distribuția nervilor într-un organ sau într-o regiune a organismului.
INFANTIL	<ol style="list-style-type: none">1. care se referă la copilărie sau la copil;2. prin extensie, care amintește, prin unele caractere, de copilărie sau de copil.
INFANTILISM	stare caracterizată prin persistența, la un adult, a unor caractere proprii copilăriei, se manifestă prin întârziere în dezvoltare, uneori asociată cu nanism etc.
INFARCT	tumefierea, infiltrarea și necroza unui țesut în urma unui aport insuficient de sânge, datorită obstrucției arterei de irigare a zonei respective.
INFARCTIZARE	formarea și dezvoltarea unui infarct.
INFECTANT	care este susceptibil să producă sau să transmită o infecție.
INFECȚIE	(lat. <i>infectus</i> – <i>murdărit, vopsit, otrăvit</i>) interacțiunea microorganismului patogen al unei boli cu organismul omului sau al animalului în care acesta a pătruns.
INFECȚIOS	care produce infecție, care adăpostește un microorganism dotat cu puterea de a produce o infecție sau care este produs de o infecție.
INFESTARE	(lat. <i>infesto-are</i> – <i>a ataca, a strica</i>) fixarea paraziților externi pe o gazdă sau pătrunderea într-un organism viu a paraziților, care alterează starea de sănătate.
INFESTAT	<ol style="list-style-type: none">1. se spune despre o persoană sau animal ale căror tegumente sau haine sunt invadate de paraziți externi.2. se spune despre o regiune în care se găsesc deseori agenți infecțioși sau animale vătămătoare.
INFILTRAT	acumulat lichidian într-o cavitate (ex. infiltrat interpleural, TBC etc.).
INFILTRAȚIE	proces de introducere la nivelul unui țesut a unei substanțe medicamentoase, anestezice în special, în cantitate mai mare, în vederea unei resorbții de lungă durată.
INFIRM	care este atins de o infirmitate.
INFIRMITATE	starea unei persoane care, congenital sau după un accident, nu mai are integritate funcțională sau corporală, dar fără ca sănătatea sa generală să fie total compromisă.
INFLAMAT	care este sediul unei inflamații.
INFLAMATOR	care se referă la inflamație, care este caracterizat prin inflamație.
INFLAMAȚIE	ansamblul reacțiilor care se produc în organism ca răspuns la acțiunea iritantă sau la perturbarea creată de diverși factori.
INFLEXIUNE	<ol style="list-style-type: none">1. mișcare prin care un lucru se abate din drum, după o curbă;2. schimbare bruscă de accent sau de ton în vorbire.
INFLUX NERVOS	modificare fizicochimică fiziologică ce se propagă de-a lungul unui nerv sub efectul unei excitații, fenomenul electric ce se produce este numit potențial de acțiune.
INFLUENZAE	virus care provoacă boală cunoscută în trecut sub numele de “influență” (gripă, termenul folosit astăzi).
INFRA-LIMINAL	care este inferior pragului de recepție sau de reacție fiind incapabil de a produce excitația.
INFRASUNET	unde sonore cu frecvență joasă care nu sunt percepute de urechea umană.
INFUNDIBUL	orice parte a unui organ sub formă de pâlnie.

INFUZIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>infusus</i> – băutură, lichid de administrat pe gură) ceai medicamentos obținut prin opărirea unor plante medicinale, 2. administrarea parenterală, în cantitate mare, a unor fluide medicamentoase.
INFUZORI	clasă de protozoare prevăzute cu cili vibratili.
INGERARE	sin. înghițire.
INGESTA	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>ingero-gessi-gestum</i> – a da, a turna, a administra) actul fiziologic prin care se introduc alimente în organism 2. totalitatea alimentelor solide și lichide administrate.
INGESTIE	introducerea în stomac a alimentelor sau altor substanțe solide sau lichide.
INGHINALĂ	regiune anatomică situată la rădăcina membrului inferior.
INHALAȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. absorția prin inspirație, în căile respiratorii, a vaporilor de apă sau a unui gaz; 2. metodă terapeutică care constă din a absorbi prin inspirație vapori de apă încărcăți cu medicamente volatile sau cu diferite gaze.
INHIBINĂ	substanță polipeptidică secretată de către celulele Sertoli din testicul; acționează asupra secreției de gonadotrofină A hipofizară, a cărei eliberare o inhibă.
INHIBITOR	<ol style="list-style-type: none"> 1. care provoacă inhibiție; 2. în biochimie, substanță care reduce viteza de reacție a unei enzime; 3. în biologie și microbiologie, orice substanță care diminuează sau oprește dezvoltarea sau multiplicarea unui organism.
INHIBIȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. încetinirea sau suprimarea unei funcții, activități fiziologice sau a unei reacții chimice; 2. stare caracterizată printr-o încetinire sau o diminuare a activității psihice sau fizice.
INIMĂ	sin. cord, organul motor principal al circulației sângelui în organism.
INECȚIE	introducerea unui lichid sau gaz în vase, țesuturi și organe, printr-un canal sau într-o cavitate naturală a organismului, cu ajutorul unei seringi sau altui instrument atașate la un ac.
INOCUITATE	caracterul de a nu fi vătămător.
INOCULABIL	care poate fi transmis prin inoculare.
INOCULARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. acțiunea de a introduce un germen în organismul viu, prin inecție; în mod similar, însămânțarea unui mediu de cultură; 2. pătrunderea în organism a unui microorganism patogen printr-o plagă cutanată ori mucoasă.
INOTROP	care se referă la energia de contracție a fibrelor musculare.
INOTROP POZITIVĂ	substanță care crește contractilitatea.
INOTROPISM	proprietatea miocardului de a se contracta, ca răspuns la stimuli.
INOTROP-NEGATIVĂ	substanță care reduce contractilitatea.
INOZINITĂ	inflamație a țesutului fibros.
INSALIVAȚIE	impregnarea alimentelor cu salivă; este primul timp al digestiei.
INSECTĂ	animale din încrengătura <i>Artropoda</i> cu corpul divizat în trei regiuni: cap, torace, abdomen; multe specii sunt parazite, unele hematofage, putând transmite diferite boli la om și animale.
INSEMINAȚIE	introducerea spermei în vagin în urma copulării sau introducerea spermei în vagin pentru obținerea fecundării.
INSENSIBILIZARE	abolirea sensibilității locale sau generale.

INSERTIE	1. punct de legătură a unei structuri anatomice; 2. acțiunea de a implanta.
INSERTIONITĂ	inflamația locului de inserție al unui tendon muscular sau al unui ligament.
INSIDIOS	se spune despre evoluția unei boli care nu pare la începutul ei atât de gravă pe cât este în realitate.
INSIPID	care nu are gust.
INSOLAȚIE	consecința unei expuneri prelungite la razele solare.
INSOLUBIL	care nu se dizolvă sau se dizolvă foarte puțin în altă substanță, de obicei lichidă.
INSOMNIAC	care suferă de insomnie,
INSOMNIE	imposibilitatea sau dificultatea de a dormi.
INSPIRATOR	se spune despre un mușchi care participă la inspirație, favorizând expansiunea cutiei toracice și pătrunderea aerului în pulmoni.
INSPIR	timpul respirator în care aerul este atras în pulmon prin distensia cutiei toracice.
INSTABIL	se spune despre o substanță chimică ce se alterează repede sau despre un echilibru care se modifică spontan sau foarte rapid, sub efectul unei cauze minime.
INSTABILITATE GENETICĂ	însușirea unui ansamblu destul de disparat de fenomene în care intervin elemente genetice care, cel puțin în unele circumstanțe, prezintă modificări foarte frecvente ce par să scape regulilor clasice de invarianță a materialului genetic.
INSTABILITATE PSIHOMOTORIE	trăsătură de caracter care face ca subiectul să nu se poată fixa la ceea ce și-a propus, să nu poată persevera într-o acțiune, prin insuficiența controlului psihic și motor necesar.
INSTILAȚIE	metodă terapeutică; se administrează, sub formă de picătură, medicamente dezinfectante, descongestionate în afecțiunile mucoaselor.
INSTINCT	solicitarea internă care determină un om sau un animal la un act determinat, fără participarea inteligenței sau voinței.
INSTINCTIV	care este de natura unui instinct, care se datorește unui instinct.
INSTINCTUAL	care se referă la instinct. ex. stadiul instinctual al dezvoltării sexuale.
INSTITUȚIONAL	în psihologie, ceea ce se referă la influențele factorilor sociali asupra formării personalității.
INSOLAȚIE	tulburări care apar în organism consecutiv expunerii timp îndelungat la acțiunea razelor solare.
INSUFICIENȚĂ	stare deficitară a unui organ sau unei glande, care nu mai este capabilă să-și îndeplinească funcțiile în mod normal.
INSUFICIENȚĂ CORONARIANĂ	tulburare funcțională a cordului datorită unei proste irigări a miocardului, cel mai des prin arteroscleroză coronariană, manifestată clinic prin angină pectorală.
INSUFICIENȚĂ MITRALĂ	defect de închidere a valvei mitrale, ceea ce antrenează un reflux de sânge din ventriculul stâng în atrul stâng.
INSUFICIENȚĂ TRICUSPIDIANĂ	defect de închidere a valvei tricuspide în timpul sistolei, cauzat de o leziune organică sau de o tulburare funcțională.
INSUFLAȚIE	introducerea, sub presiune, de aer, gaz sau substanță pulverizată, într-o cavitate naturală a corpului.
INSULA (REIL)	lob al emisferei cerebrale situat în fundul scizurii Sylvius.

INSULAR	1. care se referă la insulă (Reil), ex. epilepsie insulară; 2. care se referă la insulele pancreatice (Langerhans).
INSULINĂ	hormon pancreatic hipoglicemiant de natură holoproteică (G.M. = 34500); conține cantități importante de tirozină și în special de cistină (12%), este secretată de celulele β ale insulelor pancreatice Langerhans.
INSULINEMIE	concentrația de insulină din sânge.
INSULINOM	tumoare cu punct de plecare în celulele insulelor Langerhans.
INSULINOREZISTENȚĂ	absența scăderii glicemiei sau scăderea ei în mică măsură, după administrarea de insulină.
INSULINOTERAPIE	administrarea de insulină în tratamentul diabetului.
INTENSITATE	valoarea numerică a unei mărimi.
INTENSITATEA DOZEI (DE IRADIERE)	sin. debitul dozei.
INTENȚIE	în expresii: în prima intenție sau în a doua intenție. v. cicatrizare.
INTERARTICULAR	situat între două sau mai multe articulații.
INTERAURICULAR	situat între cele două auricule (atrii); ex. sept interauricular.
INTERCAROTIDIAN	situat la bifurcarea arterei carotide primitive.
INTERCARPIAN	care este situat între oasele carpalului.
INTERCONDILIAN	situat între cei doi condili. ex. fractură intercondiliană (de femur sau de humerus).
INTERCOSTAL	situat între coaste, ex. mușchi intercostal.
INTERCURENT	se spune despre o complicație sau o boală ce survine în cursul unei alte boli.
INTERDIGITAL	situat între două degete adiacente de la mâini sau de la picioare, ex. micoză interdigitală.
INTERFALANGIAN	care este situat între două falange. ex. articulație interfalangiană.
INTERFAZĂ	fază a vieții celulare în timpul căreia nucleul se află în repaus.
INTERFERENȚĂ	în electrocardiografie, anomalie de traseu cauzată de faptul că o excitație nu poate acționa pe regiunea miocardului la care este destinată, aceasta aflându-se încă în perioada refractară în urma unei excitații venită dintr-un alt centru de automatism.
INTERIORIZARE	proces mental prin care o persoană se detașează de realitățile și contingentele exterioare pentru a se reculege și a se izola în intimitatea eului său, acest proces poate deveni patologic în unele boli mentale și se numește autism.
INTERLABIAL	care este situat între cele două buze.
INTERLINIU ARTICULAR	zonă lineară clară pe care o dă pe radiografie proiecția spațiului cuprins între două suprafețe osoase ale unei articulații, spațiu care este ocupat în mod normal de cartilaje, acestea fiind transparente la razele X.
INTERLOBAR	care este situat între doi lobi ai unui organ, în special între doi lobi pulmonari.
INTERMITENT	se spune despre o boală, un fenomen, un semn, care apar la intervale regulate sau neregulate (ex. febră intermitentă, puls intermitent).
INTERMUSCULAR	situat între doi sau mai mulți mușchi, ex. sept intermuscular.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

INTERN	<ol style="list-style-type: none">1. care se găsește în interiorul corpului;2. se spune despre una din două structuri anatomice care se găsește mai aproape de planul sagital median al corpului;3. care se referă sau care se efectuează în interiorul corpului sau care este introdus în organism pe cale orală sau parenterală.
INTERNIST	se spune despre un medic care se consacră ansamblului afecțiunilor de patologie internă.
INTEROCEPTIV	se spune despre sensibilitatea la variațiile care se produc în interiorul corpului.
INTEROCEPTOR	receptor senzitiv, excitat de schimbările ce survin în mediul intern, în deosebi stimuli din mușchi și din labirint sau de stimuli ce pleacă din viscere.
INTEROSOS	care separă sau leagă două oase sau două componente osoase. ex.ligament interosos.
INTERPARIETAL	situat între două oase parietale.
INTERPEDUNCULAR	care se situează între doi pedunculi cerebrali.
INTERSCAPULAR	care este situat între omoplați, ex. regiune interscapulară.
INTERSPINOS	situat între apofizele spinoase a două vertebre, ex. mușchi interspinos.
INTERSTIȚIAL	<ol style="list-style-type: none">1. termen care se referă la spațiile sau formațiunile anatomice situate între elementele organelor sau țesuturilor ce se găsesc la distanțe foarte mari între ele;2. țesutul conjunctiv lax situat în spațiile dintre celelalte țesuturi.
INTERTRANSVERS	care este situat între apofizele transverse ale vertebrelor, ex. ligament intertransvers.
INTERTRIGO	leziune cutanată localizată în pliici; eritem bine delimitat, uneori zemuind, provocat în general de streptococi sau agenți micotici.
INTERTROHANTERIAN	care se produce între marele și micul trohanter.
INTERVALUL Q-T	în electrocardiografie, intervalul de timp ce corespunde duratei sistolei ventriculare, variabil în funcție de frecvența cardiacă.
INTERVENTRICULAR	situat între cei doi ventriculi cardiaci.ex. perete interventricular.
INTERVERTEBRAL	care este situat între două vertebre. ex. disc intervertebral.
INTESTIN	porțiunea tubului digestiv situată între pilor și anus; se împarte în intestinul subțire și intestinul gros.
INTESTIN RADIC	complicație intestinală a radioterapiei, survenită mai ales după asocierea radioterapie-chirurgie (pentru cancer de col uterin) și după iradiere foarte întinsă (pentru boala Hodgkin).
INTESTINAL	care se referă la intestin. ex. vilozități intestinale, stază intestinală.
INTIMA	tunica internă a unei artere sau a unei vene.
INTIMITATE	profunzime, când se referă la grosimea unui țesut sau organ.
INTOLERANȚĂ	reacție anormal de intensă a organismului față de o agresiune (medicamente, agent fizic sau chimic etc.) pe care majoritatea persoanelor o suportă fără nici o manifestare patologică.
INTOXICAȚIE	acțiunea pe care o exercită o substanță toxică asupra organismului și ansamblul tulburărilor care rezultă.
INTOXICAȚIE ALIMENTARĂ	ansamblul tulburărilor consecutive ingestiei de alimente care: au fost contaminate cu bacterii patogene, conțin produși toxici proveniți din metabolismul bacterian, produc o reacție alergică la unele proteine și alți constituanți sau sunt contaminate chimic.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

INTOXICAȚIE ENDOGENĂ	sin. toxicoză.
INTRAPARTUM	locuțiune latină cu sensul de în timpul nașterii.
INTRAVITAM	locuțiune latină cu sensul de în timpul vieții.
INTRAARTERIAL	mijloc terapeutic de administrare a unor substanțe în lumenul arterelor.
INTRAARTICULAR	care se găsește sau se produce în interiorul unei articulații.
INTRAAURICULAR	care este produs sau care se găsește în interiorul unui atriu.
INTRACARDIAC	care se găsește sau care are loc în interiorul inimii.
INTRACELULAR	care se găsește sau se produce în interiorul unei celule.
INTRACRANIAN	care se găsește sau are loc în interiorul craniului, ex. hipertensiune intracraniană.
INTRACUTANAT	care are loc în piele. ex. injecție intracutanată.
INTRADERMIC	care se găsește sau se produce în derm. ex. injecție intradermică.
INTRADERMOREACȚIE	reacție inflamatorie locală produsă prin injectarea intradermică a unei mici cantități de antigen sau toxină și care permite să se cerceteze gradul de imunitate, receptivitate sau sensibilizare a unui subiect față de bolile respective.
INTRADURAL	care se găsește sau se produce în interiorul durei mater (ex. hematomul intradural).
INTRADUROGRAFIE	sin. radiculografie.
INTRAHEPATIC	care se găsește sau se produce în interiorul ficatului, ex. căi biliare intrahepatice.
INTRALOBULAR	care este situat în interiorul unui lobul hepatic sau pulmonar.
INTRALUMINAL	care este situat sau trece în lumenul unui vas sau unui conduct organic.
INTRAMEDULAR	care se găsește în măduva spinării.
INTRAMURAL	care este situat în peretele unui organ cavitat sau a unui conduct organic, ex. anevrism intramural.
INTRAMUSCULAR	care se găsește sau se produce în mușchi (ex. aponevroză intramusculară).
INTRAOCULAR	care se găsește sau se produce în interiorul globului ocular (ex. hemoragie intraoculară).
INTRAPARENCHIMATOS	care este situat în parenchimul unui organ.
INTRARAHIDIAN	care se găsește, se produce sau se efectuează în canalul rahidian.
INTRATORACIC	care se găsește sau se produce în interiorul toracelui, ex. presiune intratoracică.
INTRATRAHEAL	care se găsește sau se efectuează în interiorul traheei, ex. anestezie intratraheală.
INTRAȘELAR	care este situat în interiorul șei turcești.
INTRAUTERIN	care se găsește, se produce sau are loc în interiorul uterului, ex. mortalitate intrauterină.
INTRAVASCULAR	care se găsește, se produce sau se efectuează în interiorul unui vas sanguin, ex. hemoliză intravasculară.
INTRA VENOS	care se găsește, se produce sau se efectuează în interiorul unei vene.
INTRAVENTRICULAR	care se găsește, se produce sau se efectuează în interiorul unui ventricul cardiac sau cerebral.
INTRINSEC	caracteristic pentru un organ anumit, ex. mușchii intrinseci ai globului ocular.
INTROSPECȚIE	explorarea pe care subiectul o face asupra vieții sale interioare.

INTROVERTIT	se spune despre o persoană care are tendința de a se izola, de a se replia asupra sa.
INTUBAȚIE	introducerea unui tub într-un conduct natural.
INTUMESCENTĂ	sin. tumefacție.
INTUMESCENT	care se tumefiază, care crește în volum.
INULINĂ	substanță glucidică, preparată din rădăcină de cicoare sau din tuberculi de dalie, se folosește pentru studiul funcției glomerulare a rinichilor.
INVAGINAȚIE	pătrunderea unui segment intestinal, ca un deget de mânășă întors, într-un alt segment intestinal superior sau inferior.
INVALID	se spune despre o persoană care, datorită unei boli, accident sau unei infirmități, nu este capabilă să exercite normal o activitate profesională.
INVALIDITATE	starea unei persoane invalide.
INVAZIE	perioadă de debut a unei boli, caracterizată prin apariția progresivă a simptomelor.
INVAZIV	caracterul unui proces morbid de a cuprinde rapid organismul; procesul poate fi de natură infecțioasă sau canceroasă.
INVERSIUNE	poziția inversă a unui organ în raport cu cea obișnuită.
INVERSIUNE SEXUALĂ	sin. homosexualitate.
INVERSIUNE SPLANHNICĂ	sin. situs inversus.
INVERSIUNEA AORTEI	sin. dextropoziția aortei.
INVERTIT	sin. homosexual.
INVOLUȚIE	1. transformarea, fiziologică sau patologică, în sensul unei regresii, care survine la un organ, o tumoră sau la întregul organism; 2. întoarcerea la un stadiu evolutiv anterior.
I.O.	abr. insulină ordinară (sau insulina cristalizată).
IOD	element din grupul halogenilor, foarte răspândit în cele trei regnuri, abundent în vegetația marină; iodul este indispensabil organismului uman, fiind folosit în sinteza hormonilor tiroidieni.
IODEMIE	conținutul sângelui în iod.
IODOFORM	antiseptic energic, folosit ca topic extern în tratamentul plăgilor, sub formă de pomadă, pudră sau soluție.
IODOPSINĂ	pigment din conurile retinei.
IODOTIRONINĂ	compus iodat derivat din tironină.
IODURIE	prezența iodului în urină.
IOHIMBINĂ	alcaloid izolat din scoarța de <i>Corynthe yohimbe</i> (<i>Rubiaceae</i>); are acțiune simpatică, vasodilatatoare periferică și afrodisiacă.
ION	atom sau moleculă primitiv neutră, devenite încărcate electric prin pierderea sau câștigarea unuia sau mai multor electroni.
IONIZARE	producerea de ioni din molecule electric neutre.
IONOGRAMĂ	evaluare biochimică a electroliților din punct de vedere cantitativ.
IONOFORZĂ	(gr. <i>ion</i> + <i>phorein</i> – a purta), sin. ionoterapie, cataforeză, tratament aplicat prin introducerea de ioni în organism.
IONOTERAPIE	introducerea de medicamente prin piele cu ionizare prin curent electric.
IPOTEZĂ	supoziție verosimilă asupra unui lucru și care se admite în mod provizoriu înainte de a fi supusă controlului experimentului.

I.Q.	abr. (engl. <i>intelligence quotient</i> – coeficient de inteligență).
I.R.	abr. intrarahidian.
IRADIAT	<ol style="list-style-type: none"> care a suferit o iradiere, mai ales cu raze X; care se propagă depărtându-se de punctul său de origine.
IRADIERE	<ol style="list-style-type: none"> expunerea la o sursă de raze luminoase, ultraviolete sau ionizante, de obicei în scop terapeutic. propagarea unei dureri dintr-o regiune lezată spre una sănătoasă.
I.R.C.	abr. Insuficiență Renală Cronică.
IREDUCTIBIL	care nu poate fi pus în poziția sa normală.
IRIDECTOMIE	resecția unei părți din iris, în cursul extracției cristalinelui afectat de cataractă.
IRIDIAN	care se referă la iris.
IRIDOCICLITĂ	inflamația irisului și a corpului ciliar.
IRIDOCILIAR	care se referă la iris și la corpul ciliar.
IRIDODIALIZĂ	rupere accidentală sau chirurgicală a irisului.
IRIDOCOROIDITĂ	inflamația irisului și a coroidei.
IRIDOKERATITĂ	inflamația irisului și a corneei.
IRIDOPLEGIE	paralizia irisului, pupila fiind dilatată și imobilă.
IRIS	membrană a ochiului care formează un diafragm circular care separă camera anterioară de cea posterioară și având un orificiu central pupilar.
IRITABILITATE	<ol style="list-style-type: none"> sin. cu excitabilitate; stare patologică a unui țesut sau organ care reacționează în exces la o simplă stimulare.
IRITATIV	care este provocat de o iritație.
IRITAȚIE	<ol style="list-style-type: none"> sin. excitație, în limbaj curent, inflamație ușoară.
IRITĂ	inflamația membranei iriene; de obicei asociată cu inflamația corpului ciliar.
ISCHEMIE	deficit circulator local prin micșorarea afluxului de sânge arterial în țesutul respectiv; se manifestă clinic prin dureri precordiale caracteristice iar electrocardiografic prin prezența unei „t” ascuțite și simetrice (pentru ischemia cardiacă).
ISCHIATIC	care se referă la ischion.
ISCHION (ISCHIU)	(gr. <i>ischion</i> – șold, șezut) segment al osului iliac, care formează jumătatea posterioară a cadrului osos al găurii obturatoare, os care împreună cu ilionul și pubisul, formează coxalul.
ISCHIOCOCCIGIAN	care se referă la ischion și la coccis.
ISCHIURIE	oprirea secreției de urină.
ISOSPORIA	sporozoar din ordinul <i>Coccidia</i> care parazitează în intestin la câine.
ISOTRICHA	(gr. <i>isos</i> – egal + <i>trichos</i> - păr) infuzor din clasa <i>Ciliata</i> care trăiește la animalele rumegătoare în rumen.
ISTM AORTIC	segment îngustat al părții terminale a crossei aortice, situat imediat înaintea originii arterei subclaviculare.
ISTM FARINGIAN	deschidere prin care cavitatea bucală comunică posterior cu faringele.
ISTM TIROIDIAN	partea îngustă a glandei tiroide care unește cei doi lobi tiroidieni.
ISTM UTERIN	îngustare a părții mijlocii a uterului, care permite despărțirea organului respectiv în două segmente.
ISTMIC	care se referă la un istm.
ITERATIV	care se repetă de mai multe ori.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

I.T.P.	abr. Trombocitopenie Acută Idiopatică.
I.V. (i.v.)	abr. intravenos.
I.V.D.	abr. insuficiență ventriculară dreaptă.
I.V.S.	abr. insuficiență ventriculară stângă.
IXODES	(gr. <i>ixos</i> – vâsc, <i>ixodes</i> – care se fixează ca vâscul) căpușă hematofagă din familia <i>Ixodidae</i> , clasa <i>Arachnida</i> care parazitează la mamifere și păsări.
IZABEL	culoare crem-gălbuie (cafea cu lapte) a părului și extremităților membrelor, observată la ecvidee.
IZOAGLUTINARE	aglutinarea eritrocitelor unui subiect printr-o aglutină ce provine de la alt individ de aceeași specie, dar aparținând unui grup sanguin diferit.
IZOCITOZĂ	termen utilizat pentru eritrocite cu diametru egal având aceeași dimensiune.
IZOCORIE	egalitate de diametru a ambelor pupile, ant. anizocorie.
IZOCROM	care prezintă aceeași culoare, care este uniform colorat.
IZOCRON	care are aceeași durată ca un alt fenomen.
IZOELECTRIC	<ol style="list-style-type: none">1. care are același potențial electric;2. care este electric neutru. linia izoelectrică este linia orizontală înscrisă pe electrocardiogramă, atunci când nici un curent nu traversează oscilografal; aceasta corespunde absenței oricărei activități electrice.
IZOENZIMA MB	fracțiune izoenzimatică de creatinfosfokinază (CPK) a cărei concentrație în sânge, când este peste 4%, permite diagnosticul de infarct miocardic, concentrația de MB este mai mare la 18 ore după necroză. ⁵
IZOENZIMĂ	fiecare din diferitele forme, separabile prin electroforeză, sub care se găsește o enzimă în același organism.
IZOGENIC	se spune despre fiecare din organismele care posedă același patrimoniu ereditar, care provin din aceeași linie.
IZOGREFĂ	<ol style="list-style-type: none">1. grefă realizată între un donator și un receptor ce aparțin aceleiași specii și posedă aceleași gene și antigene de histocompatibilitate; această situație nu se întâlnește decât la animalele care aparțin unei linii consanguine, iar la om, în cazul gemenilor univitelini;2. sin. (folosit în mod greșit) alogrefă.
IZOGRUP	din același grup, care se efectuează cu același grup sanguin.
IZOIMUNIZARE	imunizarea unei persoane cu un antigen provenit de la un individ de aceeași specie.
IZOMERI	substanțe care au aceeași compoziție chimică și aceeași formulă chimică brută, dar au însușiri fizico-chimice deosebite și formule chimice spațiale diferite (ex.: glucoza, manoza, altoza etc.).
IZOMETRIC	care menține aceleași dimensiuni.
IZOSMOZĂ	osmolaritate a unei substanțe egală cu cea a plasmei.
IZOTONIE	tensiune osmotică egală.
IZOTOP	termen folosit pentru a defini elementele chimice care ocupă același loc în tabelul lui Mendeleev, care au greutate atomică diferită datorită numărului numărului diferit de neutroni din nucleu, dar cu aceleași proprietăți chimice.